

Arrest

nr. 217 613 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2011 en heeft zich een tweede maal vluchteling verklaard op 17 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 13 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 7 augustus 2017 en op 5 oktober 2017.

1.3. Op 16 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 24 april 1993 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa in Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie.

Op 1 mei 2011 verliet u Libanon en op 20 juli 2011 kwam u aan in België. U vroeg in België asiel aan op 25 juli 2011. Volgens uw verklaringen werd een vriend van u, 'A.(...) H.(...), door de Libanese veiligheidsdiensten verdacht van spionage voor Israël en u vreesde de eventuele gevolgen die dit voor u zou hebben. Op 20 november 2014 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1d van de Vluchtelingenconventie en werd u de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat u niet aannemelijk kon maken dat u gedwongen was het UNRWAmandaatgebied te verlaten. U kon immers niet aannemelijk maken dat u disproportionele gevolgen moest vrezen vanwege de beweerde verdenking van uw vriend. U ging tegen deze beslissing van het CGVS in beroep, maar op 8 mei 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS. U ging in beroep bij de Raad van State (RVS) maar dit beroep werd verworpen op 9 juli 2015.

Op 17 mei 2016 diende u een tweede asielaanvraag in die op 14 juni 2017 door het CGVS inoverweging werd genomen. U stelt nog steeds de gevolgen te vrezen van de verdenking van spionage tegen uw vriend, zeker omdat u Libanon ontvluchtte om aan ondervraging te ontkomen. 'A.(...) H.(...)' zou intussen zijn vrijgelaten en verdween vervolgens. In het kader van uw tweede asielaanvraag zou u uw moeder om bewijsdocumenten gevraagd hebben. Hiervoor wendde zij zich tot de Libanese autoriteiten, en als gevolg hiervan zou zij zijn ondervraagd.

Op 28 juni 2016 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen erkend als staatloze.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u uw UNRWA-registratiekaart voor en uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u bijkomstig de volgende documenten voor: de Belgische identiteitskaart van uw zus, uw Belgische arbeidskaart, uw regularisatieaanvraag, het vonnis waarin u als staatloze wordt erkend en uw werkcontract.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/09/2014 [1], p. 2-3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 20 november 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk kon maken dat u gedwongen was het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 8 mei 2015 en uw beroep hiertegen bij de RVS werd verworpen op 9 juli 2015.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u bij uw huidige asielaanvraag vasthoudt aan het vluchtrelaas dat u ook in uw eerste asielaanvraag vertelde en dat toen niet kon overtuigen, zoals omstandig werd beargumenteerd in de u toegezonden beslissing, toegevoegd aan het administratief dossier.

In het kader van uw eerste asielaanvraag moest het CGVS concluderen dat de geloofwaardigheid van de spionagekwestie op zich niet voldoende kon worden onderzocht omdat u er dusdanig weinig over kon vertellen. Heden dient eerder te moeten worden geconcludeerd dat de spionagekwestie niet geloofwaardig is.

Ten eerste kon u nog steeds geen enkel document als bewijs voorleggen van de beweerde spionagezaak tegen 'A.(...) H.(...)' (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017 [2], p. 3) en het veronderstelde vonnis bij verstek tegen u (zie CGVS 2, p. 3, 4). Dergelijk bewijs is nochtans onontbeerlijk om de appreciatie van uw relaas zoals die werd uiteengezet in de beslissing bij uw eerste asielaanvraag in positieve zin om te keren. Wanneer nu blijkt dat u zelfs na verloop van jaren (zie CGVS 1, p. 10, 13) nog steeds geen bewijzen kan voorleggen, ondanks dat men er toch mag vanuit gaan dat gerechtelijke procedures een papierspoor nalaten, kan het CGVS niet anders dan vermoeden dat uw verklaringen over de spionagekwestie onwaar zijn.

Ten tweede spreekt u zichzelf op significante wijze tegen aangaande de vrijlating van 'A.(...) H.(...). Zo zei u initieel dat hij werd vrijgelaten omdat hij blijkbaar niets met de zaak te maken had (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/10/2017 [3], p. 7). Wanneer u daar vervolgens nog eens specifiek naar werd gevraagd zegt u echter dat hij in het begin wel van spionage werd verdacht, maar dat hij misschien mensen kende die hem konden steunen (zie CGVS 3, p. 7), waarmee u dus suggereert dat hij door middel van corruptie of nepotisme kon vrijkomen. Indien u die mening zou zijn aangedaan is het bevreemdend dat u initieel zou zeggen dat hij niets met de zaak te maken had, want dat impliceert dat hij werd berecht en onschuldig werd bevonden. Aansluitend is het ook opvallend dat u eerst zei dat 'A.(...) ongeveer een jaar na zijn arrestatie vrijkwam (zie CGVS 3, p. 7), wat dus zou neerkomen op ergens in 2012 aangezien hij in april 2011 werd opgepakt (zie CGVS 1, p. 13), terwijl u nadien zei dat hij zo'n twee en een half jaar geleden vrijkwam (zie CGVS 3, p. 8), wat zou neerkomen op 2015. Een dergelijk groot verschil in een zaak die u nauw aanbelangt kan men bezwaarlijk aan eenvoudige slordigheid wijten. Dit doet vermoeden dat uw verklaringen geen grond hebben in de realiteit.

Ten derde sprak u zichzelf ook tegen over de problemen die uw moeder nog zou hebben gehad nadat zij documenten ging vragen bij de autoriteiten. Zo zei u tijdens het voorbereidend interview bij DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag dat ze u nadien nog meerdere keren kwamen zoeken en dat uw moeder uiteindelijk uit schrik naar Tripoli verhuisde (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 18/05/2016, punt 15). Tijdens uw gehoor door het CGVS vertelde u echter dat uw moeder enkel licht werd ondervraagd (zie CGVS 3, p. 8) en dat ze naar Tripoli verhuisde vanwege het werk van uw zus (zie CGVS 3, p. 9). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid kon u slechts stellen dat het mogelijk was dat u dat zei, maar dat de hoofdrede voor de verhuis het werk van uw zus was (zie CGVS 3, p. 9).

Al het bovenstaande in acht genomen moet worden geconcludeerd dat uw relaas over de problemen die u vanwege de spionagekwestie zou hebben gehad niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. De documenten die u bijkomend voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen de identiteit van uw zus en uw situatie in België. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden voor Palestijnen in vluchtelingenkampen in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch in uw geval wordt vastgesteld dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, niet genoodzaakt zou zijn een onderkomen in het kamp Ayn al-Hilwe te zoeken, waar u bent geboren.

Uw moeder verkocht namelijk jullie appartement in het kamp en woont momenteel samen met uw zus in Sidon in een appartement dat zij bezitten (zie CGVS 2, p. 9, CGVS 3, p. 4, 9). U had het één keer over een gehuurd appartement, maar twee keer stelde u duidelijk dat zij dit appartement bezitten. Palestijnse vluchtelingen kunnen in principe geen bezit op hun naam registreren, maar uw moeder bezit dit appartement via een tante die de Libanese nationaliteit heeft (zie CGVS 2, 9, CGVS 3, p. 9).

Uw moeder en zus in Sidon leven van de verhuur van een winkel die zij eveneens bezitten (zie CGVS 1, p. 6, CGVS 3, p. 9), van het werk van uw zus die lerares is op een UNRWA-school (zie CGVS 3, p. 11), van het pensioen van uw moeder (zie CGVS 1, p. 6) en van geld dat uw broers en zussen opsturen

vanuit het buitenland (zie CGVS 2, p. 9, CGVS 3, p. 5). Van deze inkomsten kunnen zij degelijk leven. U beschrijft hen als financieel gemiddeld, tegenover de meeste mensen daar die arm zijn (zie CGVS 2, p. 9). Uit het bovenstaande en het feit dat uw zus A.(...) in België uw moeder een maand op bezoek liet komen en onderhield (zie CGVS 3, p. 3), blijkt een bereidheid om binnen de familie steun te voorzien indien nodig, waarop ook u in elk geval initieel moet kunnen terugvallen in geval van terugkeer naar Libanon in afwachting dat u voor zichzelf kan instaan. U stelt dat ze inderdaad uw moeder zullen onderhouden aangezien zij een oude vrouw is, maar niet u omdat u nog een jongeman bent (zie CGVS 2, p. 9). Het is begrijpelijk dat jullie dat binnen de familie niet als sociaal wenselijk zouden zien, maar het is niet dienstig te stellen dat uw broers en zussen pertinent zouden weigeren u te steunen indien u daar nood aan heeft. Hier dient te worden toegevoegd dat uw zus eventueel naar Canada zou verhuizen aangezien zij trouwde met iemand die daar woont (zie CGVS 2, p. 8), maar dit is heden niet het geval.

Uw ruimer familiaal netwerk is eerder beperkt. U stelt namelijk geen contact te hebben met uw ooms en tantes langs vaders kant (zie CGVS 2, p. 7, CGVS 3, p. 10). Aan moeders kant heeft u anderzijds wel twee ooms in Sidon en twee tantes in en naast Ayn al-Hilwe (zie CGVS 3, p. 10). Van een andere oom weet u niets en een andere tante woont in Jordanië (zie CGVS 3, p. 10).

Ten slotte dient nog gewezen te worden op uw werkervaring en capaciteiten. U werkte in Libanon in een garage, maar vooral in verscheidene restaurants in Beiroet (zie CGVS 1, p. 8, 12, 13, CGVS 2, p. 9, 10). In België werkte u ook in verscheidene jobs als elektricien, loodgieter, tuinier en in de horeca (zie CGVS 3, p. 6). Ook spreekt u redelijk Engels (zie CGVS 1, p. 8). Het CGVS erkent dat de arbeidsmarkt in Libanon momenteel zeer moeilijk ligt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen, maar men kan redelijkerwijs verwachten dat u na verloop van tijd zal kunnen bijdragen aan de financiën in geval van terugkeer naar Libanon.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015

na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de

verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Volgens het Hof van Justitie in het arrest El Kott, is dit het geval wanneer iemand zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Tot slot dient artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij een Palestijn is die onder UNRWA mandaat stond in Libanon. Bijgevolg moeten de bepalingen van artikel 1D worden toegepast en niet de 'klassieke' bepalingen van artikel 1 A. Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit het Ayn al-Hilwah kamp, dat wordt beschouwd als het meest onveilige kamp. Momenteel is de sfeer er erg gespannen en wordt het kamp geteisterd door conflict en oplopende gevechten. Verwerende partij erkent dat Ayn al-Hilwah onveilig is. Volgens het huidige beleid van verwerende partij worden Palestijnen afkomstig uit dit kamp erkend als vluchteling. De onveiligheid blijkt ook uit de bestreden beslissing zelf. Verwerende partij stelt immers dat verzoeker bij terugkeer niet genooddaakt is om terug te keren naar Ayn al-Hilwah, maar in Sidon kan gaan wonen. Dit is volgens verzoeker een bevestiging van de onveilige situatie in het kamp en van de onmogelijkheid om ernaar terug te keren. Recente landeninformatie bevestigt de actuele onveiligheid in Ayn al-Hilwah en in zijn wijk Jabal Al Haleeb, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar de stukken 3 tot en met 8 toegevoegd aan het verzoekschrift. Omwille van deze algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah bevindt verzoeker zich naar eigen zeggen in een 'persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid' in de zin van het arrest El Kott. Hij wijst erop dat het Hof van Justitie in

de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57 tot en met 64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Aangezien verwerende partij erkent dat de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Ayn al-Hilwah momenteel van dien aard is dat hij er niet naar kan terugkeren, is volgens verzoeker aangetoond dat hij om redenen buiten zijn wil bij terugkeer geen beroep kan doen op de bijstand of bescherming van UNRWA zodat hij op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag van rechtswege moet worden erkend.

In een derde onderdeel hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat hij niet moet terugkeren naar Ayn al-Hilwah maar onderkomen kan vinden bij zijn zus en moeder in Sidon, doch heeft nagelaten om te onderzoeken of het voor hem toegelaten is om zich te vestigen in Sidon en of hij er bijstand zal kunnen krijgen van UNRWA. De bestreden beslissing zegt hierover niets en in het administratief dossier bevindt zich evenmin landeninformatie waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds op steun van UNRWA zou kunnen rekenen als hij zich in Sidon vestigt. In toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag komt dit echter verwerende partij toe om te bewijzen. Volgens verzoeker zal hij buiten het vluchtelingenkamp niet kunnen rekenen op de bijstand van UNRWA. Voor medische zorg kan hij enkel terecht in het Ayn al-Hilwah kamp. Zijn moeder en zus hebben gewerkt of werken voor UNRWA dus hebben een ziekteverzekering via UNRWA, maar dat geldt niet voor hem. Hij is immers meerderjarig en is dus niet als familielid ten laste mee gedekt. Omdat Ayn al-Hilwah onveilig is en verzoeker er niet naartoe kan, is hij naar eigen zeggen dus uitgesloten van de bijstand van UNRWA. Verzoeker verwijst naar de stukken 10 tot en 12 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit hij afleidt dat het voor de wet en in de praktijk niet vanzelfsprekend is dat hij UNRWA bijstand zal kunnen krijgen als hij in Sidon gaat wonen. Immers, restricties op vrije vestiging en toegang tot bijstand zijn mogelijk. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing in het algemeen dat UNRWA nog steeds bijstand levert aan Palestijnen in Libanon. Dit is naar mening van verzoeker echter onvoldoende. Het zegt immers niets over zijn specifieke situatie, namelijk iemand die het kamp waar hij geregistreerd staat, verlaat en buiten het kamp gaat wonen. In het kader van de onderzoekspllicht conform artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en de samenwerkingspllicht, zoals verduidelijkt in het arrest M.M. van het hof van Justitie, is verwerende partij verplicht om dit te onderzoeken op basis van de beschikbare landeninformatie, waartoe zij gemakkelijker toegang heeft dan verzoeker. Mocht de Raad van oordeel zijn dat verzoeker zich eventueel in Sidon zou kunnen vestigen (*quod non*), dan moet de bestreden beslissing op zijn minst vernietigd worden zodat verwerende partij kan onderzoeken of verzoeker UNRWA bijstand zal kunnen genieten in Sidon en in welke mate. Omdat dit niet vaststaat, kan verzoeker naar zijn mening niet rechtsgeldig worden uitgesloten van het vluchtelingenstatuut op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

In een vierde onderdeel betoogt verzoeker dat verwerende partij, door te stellen dat hij in Sidon kan gaan wonen, een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet toepast, terwijl dit niet van toepassing is op Palestijnen onder UNRWA mandaat. Immers, met artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag werd een specifiek regime in het leven geroepen voor Palestijnen die onder UNRWA mandaat staan. Wanneer aan de voorwaarden van artikel 1D is voldaan, moeten deze personen van rechtswege worden erkend zonder dat zij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag moeten aantonen. De 'klassieke' concepten in het asielrecht, zoals onder andere het intern vluchtalternatief zijn in dit bijzonder regime volgens verzoeker niet van toepassing. Hij licht toe dat uit de plaats in de Vreemdelingenwet en de bewoordingen van het artikel duidelijk blijkt dat artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is bij de beoordeling of een verzoeker om internationale bescherming een “gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt”. Het heeft betrekking op het onderzoek naar het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en naar de eventuele toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut. Beide concepten zijn echter niet van toepassing op verzoeker, gezien ze naar zijn mening onverenigbaar zijn met de uitsluiting in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. In ondergeschikte orde, mocht de Raad van oordeel zijn dat een intern vluchtalternatief wél kan worden toegepast op verzoeker, moeten de bepalingen van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet worden nageleefd. Artikel 48/5, §3, eerste lid *in fine* stelt duidelijke voorwaarden aan de toepassing van dit intern vluchtalternatief: de persoon moet toegang hebben tot het gebied en er moet een redelijkheidstoets worden doorgevoerd. Bovendien legt lid 2 van artikel 48/5, §3 op dat rekening moet

worden gehouden met de *“de algemene omstandigheden in dat deel van het land”* en met *“de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”* Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, dat vereist dat er rekening dient gehouden te worden met de algemene en individuele omstandigheden zoals ze uiteengezet worden in artikel 4 van die richtlijn en ook dat er door de lidstaten daartoe nauwkeurige en actuele informatie wordt vergaard uit relevante bronnen. De individuele en algemene omstandigheden die in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn worden uiteengezet zijn: *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.”* Ook UNHCR vereist dat bij de bepaling van het IVA rekening wordt gehouden verzoekers persoonlijke omstandigheden. Er dient rekening gehouden te worden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. UNHCR wijst er in haar richtlijnen ook op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. *In casu* is verwerende partij van oordeel dat verzoeker bij zijn zus en moeder kan gaan wonen in Sidon. Verzoeker zou in het appartement kunnen gaan wonen waarover zij beschikken en zou financiële steun van zijn familie kunnen genieten totdat hij na verloop van tijd zal kunnen werken. Echter, met deze redenering heeft verwerende partij naar mening van verzoeker het redelijk karakter van het voorgestelde vluchtalternatief niet bewezen en heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met zijn individuele omstandigheden en de algemene omstandigheden in het land, namelijk de nakende verhuis van zijn moeder en zus, de actuele humanitaire omstandigheden en de gelimiteerde werkgelegenheid voor Palestijnen in Libanon. Wat huisvesting betreft, stelt verwerende partij dat verzoeker uitlegde dat zijn zus en moeder 'beschikken' over een appartement. Echter, verzoeker legde eveneens uit dat zijn zus binnenkort plant te verhuizen en zich bij haar man in Canada gaat vestigen (gehoorverslag CGVS 07/08/17, p.8). Verwerende partij heeft hier niet op doorgevraagd en stelt enkel dat dit op heden nog niet het geval is. Echter, verzoekers zus heeft concrete plannen om na het einde van het schooljaar bij haar echtgenoot te gaan wonen en is volop bezig met de voorbereiding. Zij beschikt reeds over een visum voor Canada en is in afwachting van een visum voor haar zoontje (stuk 14). De verhuis van zijn zus zal ook de verhuis van zijn moeder met zich meebrengen. Zij is immers van haar afhankelijk en kan niet alleen in Sidon blijven wonen. Zij zal binnenkort bij een andere dochter in de Verenigde Staten gaan wonen (stuk 15). Het appartement waar verzoekers zus en moeder woonden, werd omwille van hun geplande emigratie verkocht. Zijn moeder en zus verblijven tijdelijk bij de zus van zijn moeder. Bij terugkeer naar Sidon zal verzoeker er naar eigen zeggen dus al gauw helemaal alleen voor komen te staan. In elk geval kan hij voor huisvesting al niet rekenen op zijn moeder en zus. Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat verzoeker bij zijn moeder en zus kan gaan wonen, blijkt dat zij slechts over één inkomen beschikken, namelijk dat van zijn zus als UNRWA leerkracht. Dit impliceert dat verwerende partij verwacht dat verzoeker, zijn moeder en zus met drie volwassen personen zullen afhangen van één loon. Verzoeker verklaarde echter dat zijn zus zelf al nauwelijks toekwam met haar loon. Van zijn zus kan verzoeker dus geen financiële steun verwachten. Met de verhuis van zijn zus zal dit loon bovendien wegvallen. Dat hij verklaarde dat zijn familie in Libanon *“bij de gemiddelden”* zijn (gehoorverslag CGVS 07/08/17, p.9), wil nog niet zeggen dat zij de financiële mogelijkheid hebben om hem een menswaardig bestaan te geven in Sidon, aldus verzoeker. Gezien de hoge armoedecijfers van Palestijnen in Libanon, is een *“gemiddeld”* Palestijns gezin zoals dat van verzoeker immers nog steeds niet vermogend. Terwijl verzoeker duidelijk aangeeft dat het onzeker is of hij op financiële steun van zijn familie zal kunnen rekenen, gaat verwerende partij hier in de bestreden beslissing vanuit. Financiële steun van familieleden is bovendien van nature een erg preciaire bron van inkomen, omdat ze om allerlei redenen van het ene moment op het andere kan wegvallen. Verwerende partij stelt ook dat kan worden verwacht dat verzoeker na enige tijd toegang zal kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt in Libanon. Echter, deze stelling is op geen enkele objectieve bron gebaseerd. Integendeel, de informatie die verwerende partij aan het administratief dossier toevoegt, alsook andere beschikbare landeninformatie (stukken 16 en 17 toegevoegd aan het verzoekschrift) geven enkel contra-indicaties. Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing ook zelf dat de huidige toestand op de arbeidsmarkt erg moeilijk is. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het

administratief en het verzoekschrift blijkt een hoge kans op armoede en een lage kans op toegang tot eerlijk en voldoende betaald en verzekerd werk. Uit geen enkele bron blijkt een positieve prognose. Verzoeker beschikt evenmin over de nodige financiële middelen en/of connecties die blijkbaar nodig zijn om werk te vinden. Dat verzoeker na verloop van (hoeveel?) tijd toegang zal kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt in Libanon is dus puur speculatief en rijmt niet met de beschikbare landeninformatie. Verwerende partij verwijst naar verzoekers werkervaring om te stellen dat hij werk zal vinden in Libanon. Met betrekking tot het werk dat verzoeker kon verrichten in Libanon, dient ten eerste gewezen worden op het feit dat dit intussen bijna zeven jaar geleden was. Verwerende partij gaat ervan uit dat verzoeker terecht zal kunnen op de Libanese arbeidsmarkt, maar verwijst hiervoor naar een toestand in het verleden. Verzoeker vertrok immers uit Libanon in mei 2011. Intussen is de situatie in Libanon behoorlijk verslechterd, niet in het minst door de toestroom van Syrische vluchtelingen. Uit het feit dat verzoeker in het verleden heeft gewerkt, kan verwerende partij niet afleiden dat dit opnieuw het geval zou zijn momenteel. Verzoeker gaf aan dat hij verschillende jobs deed in Libanon: *“in restaurants, als automecanicien, gewone mecanicien, voor airconditioning, lossen en laden van goederen.”* (gehoorverslag CGVS 08/07/17, p.9-10). Over zijn werk in de garage gaf verzoeker al aan dat het slechts van heel korte duur was en dat het een soort leercontract was zonder vergoeding. Tijdens het gehoor van 8 juli 2017 vroeg verwerende partij hem expliciet of verzoeker van zijn werk kon overleven. Verzoeker antwoordde: *“Nee, omdat ik enkel het minimum kreeg. Hoeveel verdiende u per maand? Max/ 300 dollar per maand.”* (gehoorverslag CGVS, p. 10). Naast de werkervaring van verzoeker, wijst verwerende partij ook op zijn kennis van het Engels. Uit geen enkele bron blijkt echter dat de kennis van het Engels de kans om werk te vinden in Libanon voor verzoeker verhoogt. Gezien de realiteit op de arbeidsmarkt, namelijk de hoge werkloosheidscijfers en het feit dat Palestijnen meestal de slechtere, informele, zwaardere jobs doen in Libanon die momenteel dan nog worden overgelaten aan de 'goedkopere' Syriërs, acht verzoeker het weinig waarschijnlijk dat zijn kennis van het Engels hem aan werk zal kunnen helpen. Verzoeker is bovendien laaggeschoold. Hij beëindigde in Libanon de lagere school en deed daarna nog twee jaar beroepsschool. Verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat de systematische discriminatie en beperking van fundamentele rechten van Palestijnen in Libanon even goed geldt voor Palestijnen die buiten de kampen wonen, aldus verzoeker, die in dit verband uitgebreid citeert uit stuk 18 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat Palestijnen, ook zij die buiten de kampen wonen, door de Libanese overheid op ernstige wijze worden beknot in hun socio-economische en politieke rechten. Werk vinden en houden is voor Palestijnen bijzonder moeilijk. Zij die werken, doen dat vaak niet in aangepaste omstandigheden en tegen een eerlijk loon. Palestijnen hebben geen recht op de Libanese nationaliteit. Eigendom kunnen ze niet in eigen naam bezitten, wordt extra belast en kan niet worden overgedragen aan hun kinderen. Daardoor bevinden zelfs Palestijnen die een woning ter beschikking hebben, zoals *in casu* verzoekers moeder en zus, zich in een precare situatie wat betreft woonst. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in geslaagd is te bewijzen dat het voorgestelde intern vluchtalternatief voor hem redelijk en toegankelijk is.

In een vijfde en laatste onderdeel argumenteert verzoeker dat het onderzoek naar de subsidiaire bescherming onverenigbaar is met artikel 1D. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er voor Libanon geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker dus niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Deze redenering is naar het oordeel van verzoeker sowieso al erg wankel, omdat verwerende partij in de analyse van de veiligheidssituatie van Libanon zelf aangeeft dat Ayn al-Hilwah onveilig is. Aangezien dit zijn regio van herkomst is, zou hem volgens verzoeker in deze optiek subsidiaire bescherming moeten worden toegekend, tenzij een intern vluchtalternatief beschikbaar is. Echter, sowieso staat het onderzoek van verwerende partij naar een eventuele toekenning van subsidiaire bescherming haaks op de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Immers, Palestijnen onder UNRWA mandaat moeten ofwel worden uitgesloten van internationale bescherming ofwel van rechtswege worden erkend als vluchteling. De toekenning van subsidiaire bescherming is onmogelijk. Immers, als er redenen zijn om subsidiaire bescherming toe te kennen, dan impliceert dit dat de persoon niet kan terugkeren naar UNRWA mandaatgebied omwille van veiligheidsredenen en moet artikel 1D, lid 2 worden toegepast. Dit is vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. RvV nr. 120.586, 13 maart 2014).

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het voor hem onmogelijk is om zich bij terugkeer te beroepen op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet hij op grond van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag worden erkend als vluchteling. In ondergeschikte orde moet op zijn minst onderzoek gebeuren naar de juridische en feitelijke mogelijkheid voor verzoeker om zich uit het Ayn al-Hilwah kamp uit te schrijven en zich in Sidon te gaan vestigen en er UNRWA steun te genieten.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", *T.Vreemd.* 2014, afl. 1, p. 52-67; het artikel "2 Palestinians killed, 4 injured after clashes erupt in Lebanon's Ain al-Hilweh refugee camp" van Ma'an News Agency van 24 maart 2017, het artikel "Ain al-Hilweh fighting ebbs as Badr flees stronghold" van The Daily Star van 11 april 2017, het artikel "Clashes Continue in Ain el-Hilweh, Army Tightens Security" van Naharnet van 8 april 2017, het artikel "Two Wounded in Attack on Palestinian Security Force in Ain el-Hilweh" van Naharnet van 4 juni 2017, het artikel "Six dead as violence continues in Palestinian camp in Lebanon" van Arabnews van 24 augustus 2017, het artikel "Bomb explodes in Ain al-Hilweh, no casualties reported" van The Daily Star van 9 februari 2018, UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013, twee uittreksels uit het Australian Department of Foreign Affairs and Trade Thematic Report, Palestinians in Jordan and Lebanon van 2 maart 2015, een uittreksel uit Danish Immigration Service, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon" van oktober 2014, het document "Palestinian refugee camps: from shelter to habitat", UNHCR Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, een visumaanvraag van verzoekers zus voor Canada, documenten in verband met de visumaanvraag van verzoekers moeder voor de Verenigde Staten, het document "The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon" van UNHCR van februari 2016 en The Institute for Middle East Studies, D.D. BARNHARDT en J. MARCELLO, *Restricted existence: a study of the social dynamics and legal challenges faced by non-camp Palestinian refugees in Lebanon*, mei 2012.

2.2.2. Op 16 januari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 en de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 7 augustus 2018.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij

UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 februari 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker

om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12. De Raad merkt vooreerst op dat in arrest nr. X van 8 mei 2015 reeds werd geoordeeld als volgt: *“2.12. In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat hij niet correct behandeld zou worden door de Libanese veiligheidsdiensten en dat hij in het bijzonder zou gedwongen worden om bekentenissen af te leggen in de spionagezaak die tegen zijn vriend A. zou zijn aangespannen.*

2.12.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Guide des procédures et critères à

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker brengt bovendien evenmin documenten bij die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.12.2.1. Zo wijst verzoeker erop dat het gegeven dat er een link bestaat tussen hem en A. a.-H. en dat deze laatste op verdenking van spionage werd gearresteerd en daarom tot op heden in de gevangenis verblijft niet in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat aan zijn aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt toegelicht. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat een deel van het relaas van verzoeker, namelijk de beschuldiging van spionage en arrestatie van A. a.-H., niet verder onderzocht kan worden omdat verzoekers verklaringen dienaangaande vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs heeft ingediend dat betrekking heeft op de beschuldiging en arrestatie van A. a.-H.: “Ter verduidelijking dient gezegd dat u dusdanig weinig over deze spionagekwesitie kon vertellen (...) dat het CGVS moeilijk de geloofwaardigheid daarvan kan beoordelen. In zoverre A.(...) werkelijk spioneerde, is het uiteraard aannemelijk dat men u daarover zou willen ondervragen aangezien jullie volgens uw verklaringen vaak met elkaar omgingen. (...)”

2.12.2.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorts aanvoert dat hem niet kan verweten worden dat hij niet veel informatie kan geven omdat hij niet echt verdacht wordt van spionage en hij er ook helemaal niet schuldig aan was, kan hij niet worden gevolgd. Immers, mocht er aan de door verzoeker geschetste problematiek enig geloof kunnen worden gehecht, *quod non*, kan er naar het oordeel van de Raad redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker er alles aan zou doen om informatie te bekomen over de rechtszaak die aangespannen werd tegen zijn vriend A. a.-H., alsook dat hij zich zou bevragen over het lot van de familieleden van A. a.-H. aangezien dergelijke informatie van primordiaal belang is om zijn persoonlijke vrees correct te kunnen inschatten. De familieleden van A. a.-H. bevonden zich immers in een gelijkaardige situatie als hijzelf, zij hadden namelijk een hechte band met iemand die van spionage werd verdacht zodat hun wedervaren uiterst relevant is voor verzoekers zaak. De vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten zich hieromtrent te informeren en dat hij zelfs niet eens met zekerheid kan zeggen of er al dan niet een rechtszaak tegen hem werd aangespannen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een manifest gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat A. a.-H. tegenover de winkel van verzoekers oom zou hebben gewoond.

2.12.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn aandeel in de spionagezaak overdrijft en dat hij niet claimt dat hij zelf verdacht wordt van spionage, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing: “In zoverre A.(...) werkelijk spioneerde, is het uiteraard aannemelijk dat men u daarover zou willen ondervragen aangezien jullie volgens uw verklaringen vaak met elkaar omgingen. Een werkelijke verdenking met potentieel ernstige gevolgen is echter nog een onwaarschijnlijke stap verder. Hieraan moet worden toegevoegd dat u vermeldde dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (zie CGVS, p. 12, 13, 17). Vervolgens verduidelijkt u echter dat dit gebeurde omdat men u wilde ondervragen (zie CGVS, p. 17).”

Het Commissariaat-generaal heeft derhalve terecht onderzocht of er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de Libanese autoriteiten een reden zouden hebben om verzoeker te verdenken van spionage en zij hem om die reden zouden willen ondervragen of arresteren.

2.12.2.4. In zoverre verzoeker meermaals benadrukt dat hij niet beweert dat de Libanese autoriteiten hem werkelijk verdenken van spionage maar dat zijn werkelijke vrees erin bestaat ondervraagd te worden en gedwongen te worden om bekentenissen af te leggen waarna hij riskeert in de gevangenis terecht te komen en te worden mishandeld, en dat het de link tussen hem en A. a.-H. is – ook al is deze link niet zodanig sterk – die hierbij essentieel is, is het de Raad niet duidelijk waarom juist hem dit lot zou te wachten staan. Verzoeker verklaarde immers dat iedereen die in contact kwam met A. a.-H. ondervraagd kon worden – wat uiteraard niet wil zeggen dat die mensen daarom ook effectief van iets verdacht worden – en gaf vervolgens uitdrukkelijk aan dat er reeds verschillende mensen in het kader van deze spionagezaak ondervraagd waren en vervolgens gewoon vrijgelaten werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16, 18-19). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom dit in verzoekers geval anders zou zijn. Bovendien brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn beweerde vrees voor ondervraging voor. Verzoeker had nochtans meermaals tijdens zijn gehoor aangegeven dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, doch hij laat tot op heden na dit stuk voor te leggen.

2.12.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vrees voor een oneerlijke en onwettige rechtsgang, gedwongen bekentenissen en onmenselijke behandeling in de gevangenis bevestigd wordt door objectieve bronnen, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65), alwaar verzoeker in gebreke blijft omdat hij zijn voorgehouden relaas niet aannemelijk maakt.

2.12.2.6. Aangaande het gegeven dat verzoeker op officiële wijze de grensovergang de grens met Syrië zou zijn overgestoken, gaat verzoeker er met het betoog in het verzoekschrift aan voorbij dat hij zelf uitdrukkelijk verklaard heeft dat er eind april 2011 een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd en dat zijn naam toen reeds geseind stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). De vaststelling dat verzoeker, die beweert schrik te hebben om opgepakt te worden voor ondervraging, dan op officiële wijze zijn land van gewoonlijk verblijf verlaat ondermijnt ten zeerste de ernst van zijn voorgehouden vrees. Dat verzoeker voorts probleemloos legaal en in het bezit van zijn eigen paspoort Libanon heeft kunnen verlaten, toont voorts aan dat hij niet in de specifiek negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten stond en ondermijnt dan ook zijn vrees gezocht te worden door de Libanese autoriteiten.

2.12.2.7. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij duidelijk heeft verklaard dat het op advies van L. was dat hij het land verlaten heeft en dat hij bovendien uitlegde dat, zelfs indien L. aan de Libanese autoriteiten zou aangeven dat verzoeker volgens hem onschuldig was, hij toch zou ondervraagd worden, hetgeen nu precies zijn vrees uitmaakt, komt hij niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opmerkt als volgt: “Aansluitend is het vreemd dat u nergens doorheen de door u beschreven gebeurtenissen de hulp van L.(...) vroeg (zie CGVS, p. 15, 19). Er bestond uiteraard geen garantie dat L.(...) u uit de problemen zou kunnen helpen, maar het lijkt toch het proberen waard wanneer het alternatief was uw leven en uw familie achter te laten. L.(...) is immers een belangrijk figuur binnen het kamp (zie artikel toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) en bovendien heeft hij communicatiekanalen met de Libanese veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 12, 13, 19). U verklaarde L.(...)'s tussenkomst niet gevraagd te hebben omdat hij iedereen zou moeten helpen als hij u hielp, en omdat dit probleem maar op een manier kon worden opgelost, namelijk door u uit te leveren (zie CGVS, p. 15). Blijft echter het punt dat u het niet vroeg en dat dit dus veronderstellingen zijn (zie CGVS, p. 15). Bovendien is uw stelling dat hij u niet kon helpen omdat hij dan iedereen moest helpen niet dienstig. U bent immers niet zomaar iemand, maar een verwant en L.(...) had al aangetoond enige moeite voor u te willen doen wanneer hij u waarschuwde te vertrekken (zie CGVS, p. 9, 12, 19).”

2.12.2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt “Ten slotte dient nog kort de verhuis van uw moeder en zus naar Sidon besproken te worden aangezien u die kadert binnen uw relaas (zie CGVS, p. 7, 20). U verklaarde dat zij moesten vertrekken vanwege veel problemen met de organisatie Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 20). Hiernaar gevraagd zei u dat ze niets speciaals deden, maar dat mensen over de zaak begonnen te praten (zie CGVS, p. 20). U leek de ernst van uw relaas sterk te willen overdrijven. Deze overdrijving, samen met het hierboven ongeloofwaardig bevonden relaas, maken dat het niet kan

overtuigen dat uw familie Ayn al-Hilwa verliet omwille van uw problemen.” zodat ook dit onderdeel van de motivering onverminderd staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.12.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12.4. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, quod non in casu, zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Hij stelt nog steeds de gevolgen te vrezen van de verdenking van spionage tegen zijn vriend, zeker omdat hij Libanon ontvluchtte om aan ondervraging te ontkomen. Er kan echter niet worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in het bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: “Ten eerste kon u nog steeds geen enkel document als bewijs voorleggen van de beweerde spionagezaak tegen ‘A.(...) H.(...) (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017 [2], p. 3) en het veronderstelde vonnis bij verstek tegen u (zie CGVS 2, p. 3, 4). Dergelijk bewijs is nochtans onontbeerlijk om de appreciatie van uw relaas zoals die werd uiteengezet in de beslissing bij uw eerste asielaanvraag in positieve zin om te keren. Wanneer nu blijkt dat u zelfs na verloop van jaren (zie CGVS 1, p. 10, 13) nog steeds geen bewijzen kan voorleggen, ondanks dat men er toch mag vanuit gaan dat gerechtelijke procedures een papierspoor nalaten, kan het CGVS niet anders dan vermoeden dat uw verklaringen over de spionagekwestie onwaar zijn.

Ten tweede spreekt u zichzelf op significante wijze tegen aangaande de vrijlating van ‘A.(...) H.(...). Zo zei u initieel dat hij werd vrijgelaten omdat hij blijkbaar niets met de zaak te maken had (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/10/2017 [3], p. 7). Wanneer u daar vervolgens nog eens specifiek naar werd gevraagd zegt u echter dat hij in het begin wel van spionage werd verdacht, maar dat hij misschien mensen kende die hem konden steunen (zie CGVS 3, p. 7), waarmee u dus suggereert dat hij door middel van corruptie of nepotisme kon vrijkomen. Indien u die mening zou zijn aangedaan is het bevreemdend dat u initieel zou zeggen dat hij niets met de zaak te maken had, want dat impliceert dat hij werd berecht en onschuldig werd bevonden. Aansluitend is het ook opvallend dat u eerst zei dat ‘A.(...) ongeveer een jaar na zijn arrestatie vrijkwam (zie CGVS 3, p. 7), wat dus zou neerkomen op ergens in 2012 aangezien hij in april 2011 werd opgepakt (zie CGVS 1, p. 13), terwijl u nadien zei dat hij zo’n twee en een half jaar geleden vrijkwam (zie CGVS 3, p. 8), wat zou neerkomen op 2015. Een dergelijk groot verschil in een zaak die u nauw aanbelangt kan men bezwaarlijk aan eenvoudige slordigheid wijten. Dit doet vermoeden dat uw verklaringen geen grond hebben in de realiteit.

Ten derde sprak u zichzelf ook tegen over de problemen die uw moeder nog zou hebben gehad nadat zij documenten ging vragen bij de autoriteiten. Zo zei u tijdens het voorbereidend interview bij DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag dat ze u nadien nog meerdere keren kwamen zoeken en dat uw moeder uiteindelijk uit schrik naar Tripoli verhuisde (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 18/05/2016, punt 15). Tijdens uw gehoor door het CGVS vertelde u echter dat uw moeder enkel licht werd ondervraagd (zie CGVS 3, p. 8) en dat ze naar Tripoli verhuisde vanwege het werk van uw zus (zie CGVS 3, p. 9). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid kon u slechts stellen dat het mogelijk was dat u dat zei, maar dat de hoofdreden voor de verhuis het werk van uw zus was (zie CGVS 3, p. 9).

Al het bovenstaande in acht genomen moet worden geconcludeerd dat uw relaas over de problemen die u vanwege de spionagekwestie zou hebben gehad niet kan overtuigen.” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Voormelde motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane

vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij zich omwille van de algemene onveiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in een 'persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid' in de zin van het arrest El Kott bevindt, en hij informatie aanhaalt waarin wordt bericht over het geweld dat van november 2016 tot november 2017 plaatsvond in het kamp, benadrukt de Raad vooreerst dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah reeds anno 2018 fundamenteel was gewijzigd, zoals wordt uiteengezet onder punt 2.17. Immers, tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. Voorts wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit wat volgt, in hoofde van verzoeker een terugkeer naar het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah niet noodzakelijk aan de orde is.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, hetgeen in het verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

2.14. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat een onderzoek naar de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus onverenigbaar is met artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. De Raad benadrukt dat ingevolge artikel 1, D eerste lid van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een Palestijn onder UNRWA mandaat wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien de betrokken persoon niet aantoonbaar dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn

invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat, wanneer er redenen zijn om subsidiaire bescherming toe te kennen, dit impliceert dat de persoon niet kan terugkeren naar UNRWA mandaatgebied omwille van veiligheidsredenen en dat in dat geval artikel 1, D lid 2 van het Vluchtelingenverdrag moet worden toegepast. Uit de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 blijkt immers dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen. Dit is *in casu* echter niet het geval. Er werd immers vastgesteld dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast blijkt uit het voorgaande dat de bijstand of bescherming van UNRWA in Libanon niet heeft opgehouden te bestaan. Onder punt 2.15. wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Zoals wordt uiteengezet onder punt 2.16. beschikt verzoeker bovendien over de (praktische en juridische) mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Zoals blijkt uit de analyse onder punt 2.17. zijn er evenmin veiligheidsobstakels die een terugkeer naar Libanon verhinderen. Verzoeker kan dienvolgens niet van rechtswege als vluchteling worden erkend doch valt onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D eerste lid van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit heeft echter louter tot gevolg dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus kan, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, niet gebeuren op basis van deze bepalingen en kan enkel in de gevallen zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bevindt zich niet in een van deze gevallen. Aangezien elk verzoek om internationale bescherming ambtshalve bij voorrang moet worden onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, doet de uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, D eerste lid van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niets af aan de verplichting om een mogelijke nood aan internationale bescherming tevens te beoordelen in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wanneer zoals *in casu* geen elementen voorhanden zijn die een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA verhinderen, zal dit onderzoek echter logischerwijze leiden tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift argumenteert dat het intern vestigingsalternatief, zoals bepaald in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing is op Palestijnen onder UNRWA mandaat. De Raad merkt hierbij nog op dat in het kader van een onderzoek op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of de verzoeker zich in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf opnieuw kan beroepen op de bescherming en bijstand van UNRWA. Het volstaat dat hij deze bescherming en bijstand kan genieten in het vluchtelingenkamp vanwaar hij afkomstig is dan wel elders, in een ander kamp of daarbuiten.

2.15. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de onder punt 2.12. gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker dient aldus concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo werd in hoger aangehaald arrest nr. 145 138 van 8 mei 2015 reeds vastgesteld als volgt: *“Zo blijkt dat verzoeker school gelopen heeft tot het derde jaar middelbaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), dat verzoeker, die behoorlijk Engels spreekt (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 14), werkzaam is geweest in een garage te Ayn al-Hilwah en via vrienden vijf jaar heeft kunnen werken als ober in verscheidene restaurants te Beiroet (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 12-13) zodat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoeker over de nodige beroepservaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken om zo in zijn levensonderhoud te voorzien, dat verzoeker in Libanon over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan*

steunen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-8), dat hij toegang had tot de medische diensten van UNWRA (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), dat verzoeker de 7000 dollar die hij voor zijn reis diende te betalen zelf ter beschikking had (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11), dat verzoekers familie in staat is om met eigen middelen in hun levensonderhoud te voorzien (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-8), dat verzoekers moeder en zus F. een appartement bezitten alsook eigenaar zijn van een winkel die zij verhuren (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7), dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) en er bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om zijn intrek te nemen in een eigen woning.”

Verzoeker brengt naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behalve twee tantes aan moeders zijde, geen naaste familie meer heeft in het kamp (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 7). Naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd echter reeds vastgesteld dat in hoofde van verzoeker een terugkeer naar het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah niet noodzakelijk aan de orde is. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn moeder samen met zijn zus F. in Sidon woont in een appartement dat zij bezitten (1^e VIB, gehoor CGVS, p. 5-7 en 2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 7-9 en gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 4). Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat dit appartement werd verkocht omwille van de geplande emigratie van zijn moeder en zus doch hij brengt hiervan niet het minste begin van bewijs bij. Verzoeker stelt dat zijn zus “binnenkort plant te verhuizen” en zich bij haar man in Canada gaat vestigen. Zij zou volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift reeds over een visum voor Canada beschikken en verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 14 toegevoegd aan het verzoekschrift. Het stuk in kwestie betreft, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, echter geen visum doch slechts een automatisch antwoord dat verzonden werd op de door verzoekers zus ingediende aanvraag. Uit dit document kan op geen enkele manier blijken dat verzoekers zus daadwerkelijk een Canadees visum heeft bekomen, enkel dat de dienst ‘Citizenship and Immigration Canada’ op 14 juni 2016 de aanvraag tot permanent verblijf ingediend door zijn zus heeft ontvangen. Zo verzoekers zus anno 2019 een visum voor en/of verblijfsrecht in Canada zou hebben verkregen, kan redelijkerwijs wordt verwacht dat hij hiervan het bewijs kan leveren, *quod non in casu*. Dat verzoekers zus thans in Canada zou wonen of een verhuis er binnen zeer korte termijn zit aan te komen, wordt aldus op geen enkele wijze aangetoond. Met betrekking tot verzoekers moeder, die bij een andere dochter in de Verenigde Staten zou gaan wonen, kunnen gelijkaardige bemerkingen worden gemaakt. Uit de voorgelegde documenten (stuk 15 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt slechts dat zij een visumaanvraag voor de Verenigde Staten heeft ingediend. Uit niets blijkt dat zij ondertussen ook daadwerkelijk een visum heeft bekomen, dat zij naar de Verenigde Staten is verhuisd of dat een dergelijke verhuis nakend is. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er dan ook niet in te overtuigen dat hij er bij een terugkeer naar Libanon al gauw helemaal alleen zal voor komen te staan en dat hij voor huisvesting niet kan rekenen op zijn moeder en zus. Dat zijn moeder en zus slechts over één inkomen beschikken, namelijk dat van zijn zus als UNRWA leerkracht, valt bovendien niet te rijmen met verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waar hij liet optekenen dat zijn moeder een pensioen heeft als UNRWA leerkracht en dat zij daarnaast ook een appartement en een winkel in Sidon verhuurt. Gevraagd of zijn zus en moeder konden leven van hun inkomsten, verklaarde verzoeker zonder meer “ja” (1^e VIB, gehoor CGVS, p. 6-7). In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming bevestigde verzoeker dat zijn moeder en zus een winkel verhuren in Sidon en verklaarde hij bovendien dat zijn broers en zussen vanuit het buitenland geld opsturen naar zijn moeder en dat ze met dit geld goed kan leven. Verzoeker verklaarde over zijn familie “*Veel mensen zijn in armoede daar maar wij zijn bij de gemiddelden*” (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 9 en gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 4-5 en p. 9). Uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming blijkt bovendien dat hij, naast zijn moeder en zus in Sidon, ook een uitgebreid netwerk van verwanten in de omgeving heeft. Zo verklaarde hij dat ook zijn vader, die leeft van een UNRWA-pensioen, in Sidon woont samen met verzoekers halfbroers M., A. en A., dat hij twee ooms aan vaders kant heeft die in Ayn al-Hilwah wonen en dat hij langs moeders kant zes ooms heeft die allen buiten Ayn al-Hilwah wonen, twee tantes die in Ayn al-Hilwah wonen en een tante die naast het kamp in Sirob woont (1^e VIB, gehoor CGVS, p. 5-8). Bij zijn tweede verzoek stelt verzoeker plots dat hij niets weet over zijn vader, dat het laatste wat hij weet is dat hij in Tripoli woonde en dat het twee jaar geleden is dat hij nog iets over zijn vader hoorde. Gevraagd of zijn moeder niets weet over zijn vader, antwoordde verzoeker “*Ik vraag het haar niet en ze vertelt het me niet zelf.*” Gevraagd of zijn broers en zussen niets over zijn vader weten, gaf verzoeker het weinig overtuigende antwoord “*Mogelijks maar ik vraag hen dit niet en ze vertellen er ook niets over.*” (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 8). Tijdens zijn twee gehoor luidde het zelfs

dat verzoeker reeds van voor zijn vertrek uit Libanon geen contact meer had met zijn vader, dit omdat zijn vader hem niet graag heeft (2^e VIB gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 10-11). Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 7 augustus 2017 liet verzoeker wel nog optekenen dat zijn vader zijn pensioenpremie van UNRWA, volgens hem minstens 150000 dollar, volledig heeft verspild. Hij voegde hieraan toe: *“Mogelijks heeft hij nog geld maar ik hoorde dat hij het allemaal verspild heeft.”* (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 10). Tijdens zijn tweede verzoek verklaarde verzoeker tevens dat hij niet zo veel weet over zijn tantes en ooms. Gevraagd waarom niet, kwam hij niet verder dan *“Dat is rustgevend. Er is geen contact.”* (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 4-5 en p. 10). Het geheel van deze verklaringen kunnen de Raad echter geenszins overtuigen. Het lijkt er immers sterk op dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming de grootte van zijn familiaal netwerk en hun financiële draagkracht tracht te minimaliseren. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat er bij zijn naaste familieleden (broers en zussen) bereidheid bestaat om binnen de familie steun te voorzien indien nodig. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoekers broers en zussen vanuit het buitenland geld opsturen naar zijn moeder. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, toen hij in België buiten procedure was, geld kreeg van zijn familie, vooral van zijn zus (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 6). Verzoeker brengt met de uiteenzetting in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij waarom hij in geval van terugkeer naar Libanon niet, al dan niet tijdelijk, op zijn familiaal netwerk zou kunnen terugvallen in afwachting dat hij voor zichzelf kan instaan. De Raad benadrukt in dit verband nog dat het feit dat verschillende familieleden, waaronder verzoekers moeder en zus, het zich kunnen veroorloven om buiten de kampen te gaan wonen, aantoonde dat hun situatie behoorlijk is en dat zij het financieel beter hebben dan de gemiddelde Palestijn in Libanon. Uit het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014, dat door verwerende partij werd neergelegd in het kader van de beroepsprocedure in verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, blijkt dat personen woonachtig buiten de kampen over het algemeen meer bemiddeld zijn dan kampbewoners, alsook beter geïntegreerd zijn in de Libanese maatschappij, waardoor zij over meer mogelijkheden beschikken om voor zichzelf te zorgen (zie p. 9, 27 en 28). Uit dezelfde informatie blijkt dat Palestijnen over de mogelijkheid beschikken om de kampen te verlaten en dat zij die over connecties beschikken buiten het kamp op dit netwerk kunnen steunen om hun leven uit te bouwen, *i.e.* werk en onderdak te vinden (zie arrest nr. 145 138 van 8 mei 2015). De Raad herhaalt en benadrukt dat er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker, die over een familiaal netwerk buiten het kamp beschikt en die nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om zijn intrek te nemen in een eigen woning. Waar verzoeker nog opwerpt dat de huidige toestand op de arbeidsmarkt in Libanon erg moeilijk is, niet in het minst door de toestroom van Syrische vluchtelingen, dat het dus puur speculatie is dat hij na verloop van tijd toegang zal kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt en dat uit het feit dat hij in het verleden – intussen bijna zeven jaar geleden – heeft gewerkt niet kan worden afgeleid dat dit momenteel opnieuw het geval zou zijn, herhaalt de Raad dat in voornoemd arrest nr. X van 8 mei 2015 reeds werd vastgesteld: *“Zo blijkt dat verzoeker school gelopen heeft tot het derde jaar middelbaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), dat verzoeker, die behoorlijk Engels spreekt (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 14), werkzaam is geweest in een garage te Ayn al-Hilwah en via vrienden vijf jaar heeft kunnen werken als ober in verscheidene restaurants te Beiroet (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 12-13) zodat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoeker over de nodige beroepservaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken om zo in zijn levensonderhoud te voorzien (...).”* Uit verzoekers verklaringen in het kader van huidig, tweede verzoek om internationale bescherming blijkt bovendien dat hij in België verdere beroepservaring heeft opgedaan. Zo werkte hij in verscheidene jobs als elektricien, loodgieter, tuinier en in de horeca (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 05/10/2017, p. 6). Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat de arbeidsmarkt in Libanon momenteel zeer moeilijk ligt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen. De loutere omstandigheid dat verzoeker het risico loopt moeilijk werk te vinden in Libanon omdat Syrische vluchtelingen in zijn land van gewoonlijk verblijf bereid zijn aan een veel lager loon te werken en zij hierdoor de beschikbare arbeidsplaatsen voor laag- of ongeschoolde arbeidskrachten inpalmen, volstaat echter niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt betreft immers een problematiek die Libanon in het algemeen, en dus ook laag- of ongeschoolde Libanese burgers, treft. De Raad wijst er tevens op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Libanon

over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen, dit tot wanneer hij financieel in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker tot slot nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of het voor hem toegelaten is om zich te vestigen in Sidon en of hij er bijstand zal kunnen krijgen van UNWRA, volstaat het erop te wijzen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verschillende van zijn familieleden reeds sinds jaren in Sidon of elders buiten het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah wonen. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt overigens dat Palestijnen die het zich kunnen veroorloven in Libanon kunnen wonen waar zij zelf willen, in een van de vluchtelingenkampen of daarbuiten. Palestijnen die het zich kunnen veroorloven om buiten de kampen te gaan wonen, zoals verzoekers familie, zijn zoals hoger reeds gesteld over het algemeen meer bemiddeld dan kampbewoners, waardoor zij over meer mogelijkheden beschikken om voor zichzelf te zorgen, en zijn dus minder afhankelijk van bijstand van UNWRA, dit in tegenstelling tot de kampbewoners. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat de UNWRA bijstand aan zijn familie beperkt was tot medische hulp (1^e VIB, gehoor CGVS, p. 3). Verzoeker meent dat hij buiten het vluchtelingenkamp niet zal kunnen rekenen op de bijstand van UNRWA en dat hij voor medische zorg enkel terecht kan in Ayn al-Hilwah. Uit niets blijkt echter dat de UNRWA bijstand in Libanon zou beperkt zijn tot de vluchtelingenkampen. Zelfs zo verzoeker in zijn redenering zou worden gevolgd, wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder en zus niet zo ver van het kamp wonen, 5 à 10 minuten met de auto (2e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 8). In zoverre verzoeker betoogt dat hij zich niet naar het kamp kan begeven omdat het er onveilig is, herhaalt de Raad dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah sinds 2018 fundamenteel gewijzigd is. De Raad ziet dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien hij hieraan nood zou hebben.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2017 en naar de moeilijkheden voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in of buiten het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer Libanon.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft verzoekers verklaringen "De tweede punt is dat ik als Palestijn geen documenten of rechten heb. Ik woon nu hier al 6 jaar zonder verblijfsdocumenten. Voor mij is het juist hetzelfde daar maar hier leef ik in betere omstandigheden. Heel mijn leven in Libanon heb ik nooit verblijfsdocumenten gekregen, die heb ik hier ook niet maar ik leef hier beter dan daar. In Libanon heb ik geen enkel recht om te

werken, ook als ik afgestudeerd ben. Ik kan enkel kleine zelfstandige worden. Men kan geen eigendom hebben, Palestijnen hebben heel weinig rechten daar.” (2^e VIB, gehoor CGVS dd. 07/08/2017, p. 4), benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie dat Palestijnen, ook zij die buiten de kampen wonen, door de Libanese overheid op ernstige wijze worden beknot in hun socio-economische en politieke rechten, dat werk vinden en houden voor Palestijnen bijzonder moeilijk is, dat zij die werken dit vaak niet doen in aangepaste omstandigheden en tegen een eerlijk loon, dat Palestijnen geen recht hebben op de Libanese nationaliteit en dat ze eigendom niet in eigen naam kunnen bezitten, extra wordt belast en niet kan worden overgedragen aan hun kinderen, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoren, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk

aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.17. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 16 januari 2019 overgemaakte COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost

van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuen. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Hij brengt immers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop voorgaande analyse is gesteund, die dateert van 7 augustus 2018, die dus van recentere datum is en waarin met de door verzoeker aangehaalde informatie uit 2017 rekening werd gehouden, niet correct zou zijn.

2.18. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen daar deze stukken enkel de identiteit van zijn zus en verzoekers situatie in België staven, gegevens welke in het voorgaande niet worden betwist.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.20. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoot dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.21. Waar verzoeker *in fine* vraag om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS